

KAPITOLA ČTVRTÁ

Při jejich prvním setkání Javier Crespo Fuentes přišel do Lydiina obchodu sám v úterý ráno právě ve chvíli, kdy chystala venku reklamní tabuli. Ten týden vybrala deset knížek ze vzdálených končin, k nimž křídou napsala slogan KNIHY: LEVNĚJŠÍ NEŽ LETENKY. Přidržela si dveře nohou, vyndala tabuli, a on k ní přiskočil, aby jí s dveřmi pomohl. Zvonek nad nimi zařinčel.

„Děkuju,“ řekla Lydia.

Pokýval hlavou. „Ale mnohem nebezpečnější.“

Zamračila se a postavila malířský stojan. „Prosím?“

„Ten nápis,“ ukázal. Lydia ustoupila a zhodnotila svůj výtvar.

„Knižky jsou levnější než cestování, ale taky nebezpečnější.“

Lydia se usmála. „Asi záleží na tom, kam cestujete.“

Vešli dovnitř, kde ho nechala, aby se sám rozhlédl po policích. Když konečně přistoupil k pultu a položil knížky vedle pokladny, jeho výběr ji překvapil.

Lydia vlastnila obchod téměř deset let a prodávala tam knížky, které měla ráda, i takové, ze kterých nebyla úplně nadšená, ale věděla, že půjdou na odbyt. Nabízela i pestrou škálu přání, propisek, kalendářů, hraček, her, brýlí na čtení, magnetek či šňůrek na klíče, a právě tenhle druh zboží společně s knižními bestsellery držel její podnikání v zisku. Pro vlastní potěchu však mezi oblíbeným zbožím odjakživa uchovávala některé ze svých zamilovaných tajných pokladů, které jí otevřely mysl a změnily život, skvostných knih, jež někdy ani nebyly

přeložené do španělštiny, ale přesto je měla na skladě, ne snad v očekávání prodeje, ale jednoduše proto, že se v jejich přítomnosti cítila šťastná. Takových knížek tam bylo možná dvanáct, zastrčených po každé na jiné polici, odolávajících náporu neustále se měnících sousedek. Občas, když ji nějaká knížka opravdu zasáhla, otevřela jí nové obzory a navždy změnila její vnímání světa, doplnila ji mezi tajné klenoty. Jednou za hodně dlouho se pokusila jednu z knih doporučit nějakému zákazníkovi. Dělal to pouze v případě, že dotyčného znala, byl jí sympatický a věřila, že dokáže hodnotu nabízeného díla ocenit. Skoro vždycky se zklamala. Za deset let zažila radost, že zákazník přistoupil k pultu s jednou z těch knih v ruce sám od sebe, jen dvakrát. Dvakrát za deset let se v krámku zažehla zázračná jiskra a zvonek nad vchodem náhle připomínal jmelí – příslib čehosi magického.

Když tedy Javier přistoupil k Lydii stojící za pokladnou s pohledem upřeným do katalogů, a když zvedla z pultu vybrané knížky, aby je namarkovala, s ohromením mezi nimi našla ne jeden, ale hned dva ze svých tajných literárních pokladů: *Srdce, ty tyrane, ty gauhere* od Leah Hager Cohenové a *Kde je Eneas McNulty?* od Sebastiana Barryho.

„Panebože,“ zašeptala Lydia.

„Stalo se něco?“

Vzhlédla k němu a uvědomila si, že si ho doteď pořádně neprohlédla, i když se spolu předtím krátce bavili. Na úterní ráno byl až moc hezky oblečený: měl tmavomodré kalhoty a bílou košili hodící se spíš do kostela než na běžné nošení. Husté černé vlasy rozdělené výraznou pěšinkou měl postaru sčesané na stranu. Podobně staromódní byly i černé plastové obroučky jeho brýlí, které působily tak „retro“, že už možná znovu přicházely do módy. Oči měl zvětšené tlustými skly brýlí, pod nosem chvějící se knír.

„Tyhle knížky patří k mým oblíbeným,“ řekla. Bylo to nedostačné vysvětlení, ale na jiné se nezmohla.

„K mým též,“ řekl muž naproti ní. Váhavě se pousmál a přitom mu jemně zacukal knír.

„Vy už jste je četl?“ Držela v obou rukou *Srdce, ty tyrane, ty gauhere*.

„Jen tuhle.“ Ukázal na knihu, kterou svírala.